

хубость та и невъзность взаимно ся възвышаваха и соревноваха согласно за да я поставятъ іоще по выше любезна и благоукрашенна. Като Алимекъ помисли, чи показа себе си такава, що отецъ ѝ да не сумнѣва за да му я даде за жена, съ голѣмо желаніе му рече, чи иска да зема дщера му за солруга. Обаче той, понеже познаваше отъ голѣмый си опытъ непостояніе то челоуѣческаго сердѣца, и сомняваше іоще много за Алимеково то постояніе, поискалъ що испытаніе то въ кое то Алимекъ себе подположилъ, да послѣдувалъ іоще по много време. Най послѣ бѣше видѣлъ на него толко извѣстны доказателства въ това ново состояніе. чи е былъ совсѣмъ благодаренъ, кое то пріялъ бѣше, и какъ бѣше совсѣмъ далече за да мысли выше да ся отъ тамо махне, и за то не искалъ выше да забава време да исполне Алимеково то желаніе. И така Алимекъ стигвшій въ онова крайно благополучіе, кое то богатство-то, увеселеніе то, и честь та неможаха никакъ да го благодарятъ, отсудилъ мѣшле то и пертения да ся заровятъ въ една страна, гдѣто да ся намѣрятъ въ прочее, отъ нѣкого другого, и така да немогатъ. какъ то и на него, да подигнатъ и къ другому таквья пагубны помышленія за да постави себе благополучна, виущій благополучіе то, кое то ни е възможно да го намѣри нѣкой си.